

РЕШЕНИЕ

№ 5123

гр. София, 28.09.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 21.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова

ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Диляна Николова

при участието на секретаря Гергана Мартинова и при участието на
прокурора Димитров, като разгледа дело номер **5375** по описа за **2012**
година докладвано от съдия Доброслав Руков, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, пр. 2 от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите
от АПК.

Делото е образувано по жалба на Комисията за Защита на Потребителите /КЗП/, чрез
юрисконсулт П. срещу решение № 63 от 03.04.2012 г., постановено по наказателно от
административен характер дело № 24612/2011 г. на Софийски Районен Съд –
Наказателно отделение, 101 състав, с което е отменено наказателно постановление
/НП/ № К-5385/09.01.2009 г., издадено от Председателя на КЗП и е прекратено
административно-наказателното производство.

С посоченото НП на [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева
на основание чл. 222а от Закона за защита на потребителите /ЗЗП/ за неизпълнение на
законово задължение по чл. 113, ал.1 от ЗЗП и имуществена санкция в размер на 800
лева на основание чл. 221 от ЗЗП за неизпълнение на законово задължение по чл. 120
от ЗЗП.

В жалбата се твърди, че решението на СРС е неправилно и незаконосъобразно.
Посочва се, че неизпълнението на законовото задължение е установено по
категоричен и безспорен начин и са спазени всички процедури във връзка със
съставянето на Акта за установяване на административно нарушение. Инвокирани са
доводи, че нарушението по чл. 120 от ЗЗП е формално и за да е довършено е
достатъчно, да се установи, че търговецът не е спазил предписаното от закона

поведение.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът не се представлява.

Ответникът по касационната жалба, чрез адвокат П. оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, IX касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представляващия касатора и на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна и правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: За постановяването на оспореното решение касаторът е бил уведомен чрез изпращане на съобщение, което е получено от юрисконсулт Г. на 24.04.2012 г. Действията по подаване на жалбата са предприети на 07.03.2012 г., чрез изпращането ѝ по пощата, видно от клеймото на приложения пощенски плик. Жалбата заведена в СРС на 11.05.2012 г. /вх. 21003/. Спазен е 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд не е изследвал относимите към спора обстоятелства и доводи и е приел, че поради изтичането на абсолютната законова давност наказателното постановление следва да бъде отменено.

Този извод на първоинстанционния съд се споделя изцяло от настоящия състав на касационната инстанция.

По силата на разпоредбата на чл. 11 от ЗАНН, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, съгласно който, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т.т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. Текстът на чл. 81, ал. 2 от НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването. След свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 от НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двугодишния срок по чл. 81, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията към 2008 г./. Следователно, срокът на така определената абсолютна давност е три години. Предвид датата на извършване на административното нарушение, така както е определена от наказващия орган – ноември 2008 г. този срок е изтекъл през ноември 2011 г. С изтичането на давността, предвидена в чл. 81, ал. 3, във връзка чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е погасена административнонаказателната отговорност на жалбоподателя за процесното административно нарушение, поради което е производството по делото следва да се прекрати на основание чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК.

Касационният състав намира, че е недопустимо, изключвайки прилагането на

погасителната давност и по отношение на извършителите на административни нарушения, те да бъдат поставяне в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 от НК.

По изложените съображения касационната инстанция намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен Съд С. – град, IX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 63 от 03.04.2012 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 24612/2011 г. на Софийски Районен Съд – Наказателно отделение, 101 състав.

Решението е окончателно.